

Τριᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τριᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἀπριλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 54

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ, (μετὰ εἰκόνας).—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργου.—Ο ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΘΕΙΣ, Διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ). (τέλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΔΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσγμῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

Οἱ νέοι ἐν τούτοις φίλοι του συνεπάρθησαν αὐτῷ διὰ τὴν γενναιοφροσύνην του, τὸ δὲ μεσονύκτιον ἐξῆλθε τοῦ «Πρασίνου Κονίκλου», ἀφείς τοὺς ἄλλους συνομιλοῦντας καὶ συνηνομένους.

Εἶχε δαπανήσει ἐν τῷ καπηλείῳ εἴκοσι ἐπτὰ φραγκα καὶ πενήτηντα λεπτά, οὐδαμῶς ὅμως μετενόει.

Ἐλαβεν ἀρκούσας πληροφορίας.

Ὁ Ροβινὼ εἶπεν αὐτῷ τὰ ἐξῆς :

Ὅτι πρὸς τὸ μέρος τῆς Βουλῶνης ὑπῆρχεν ἑπαυλις ἀποκρυπτομένη ὑπὸ τῶν δένδρων ἐκτεταμένου ἄλσους.

Ὅτι ἐν τῇ ἐπαύλει ταύτῃ, μεγάλῳ μάλλον ἢ οἰκίᾳ, συντηρουμένη καὶ διασκευασμένη μετ' ἐκτάκτου πλοῦτου, κατοῖκε γυνὴ τις μόνη.

Ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἦν ἡ ἐρωμένη πλουσίου τινος κεκτημένου μυθώδη πλοῦτη. οὗτος ὅμως ἠγνόει τὸ ὄνομα· ὅτι δὲ ὁ ζηλότυπος οὗτος ἐραστὴς τὴν ἀπέκρυπτεν ἀπὸ παντός βλέμματος ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ, τοῦθ' ὅπερ ἐδῆλον τὸν φλογερὸν αὐτοῦ ἔρωτα.

Ὅτι οἱ θεράποντες, ἀμαξήλαται, κηπουροὶ καὶ ἄλλοι κατοῖκον εἰς τὰ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν προσωρισμένα οἰκήματα, εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μέτρων ἀπὸ τοῦ οἴκου.

Ὅτι ἐντὸς τῆς ἐπαύλειος τὴν νύκτα ἔμεινον μόνον γυναῖκες, ἡ οἰκονόμος, δύο θαλαμηπόλοι, μία μάγειρος καὶ μία παιδαγωγός.

Ὅτι ὁ Ροβινὼ δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ εὐγενούς, ὅστις διετῆρει τὴν περιχαλῆ ἐκείνην ξανθὴν, διότι οὐδέποτε εἶχεν ἀμαξάν ἵνα ἀκολουθήσῃ αὐτόν, ὅτε κατὰ τύχην τὸν εἶδε διερχόμενον τὴν κιγκλιωτὴν θύραν τοῦ ἄλσους ἵνα ἀπανακάμψῃ εἰς Παρισίους. Ὅτι οἱ ἵπποι αὐτοῦ ἔτρεχον μετὰ διαβολικῆς ταχύτητος, ὥστε μόνον ἔλαφος ἠδύνατο νὰ καταφθάσῃ αὐτούς· ὅτι ἐπὶ τῶν θυρίδων τοῦ ὀχήματος διέκρινε μικροσκοπικὸν στέμμα· ὅτι ἡ οἰκία, τετραγώνος μετὰ τεσσάρων πυργίσκων εἰς τὰς γωνίας, ἦν ὅλως μεμονωμένη, ὅτι δὲ ἡμέραν τινα τολμήσας νὰ ἐρωτήσῃ τὸν θυρωρὸν ἀπεδιώχθη ὡς κύων ἀπὸ νεοῦ.

Ὅτι ἐν ἐνὶ λόγῳ παρουσιάζετο ἐξαιρετος ἐπιχείρησις, καθόσον ἡ οἰκία ἐκείνη θὰ ἦτο πλήρης χρυσοῦ, καὶ τίτλων προσόδων, καὶ ἀδαμάντων βαρυτίμων.

Ὅτι ἐπρόκειτο μόνον νὰ φράξωσι τὸ στόμα τῶν γυναικῶν, ἵνα καταστήσωσιν αὐτὰς ἀνικανούς νὰ κραυγᾶσωσι, τοῦθ' ὅπερ ἠδύνατο εὐκόλως νὰ ἐκτελέσῃ ὁ Περὲξ διὰ μέσων γνωστῶν αὐτῷ.

Τέλος ὁ Ροβινὼ εἶλαβε καὶ τὴν ἐξῆς πολύτιμον πληροφορίαν. Ἡ ἀπόπειρα θὰ ἐγένετο τὸ ταχύτερον, πιθανῶς τὴν προσεχῆ Κυριακὴν περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἐσπέρας.

Υπῆρχεν εἰς κύων μετρίου ἀναστήματος, ὃν ἄφηνον ἐλεύθερον τὴν νύκτα εἰς τὸ ἄλσος καὶ οὗτινος ἡ παρουσία ἐπροξένοι ἀμηχανίαν τινὰ τῷ δικηγόρῳ καὶ τῷ Ροβινῷ. Ἀλλ' ὁ Περὲξ ἀνύψου τοὺς ὄμους διακηρύττων ὅτι ἀνελάμβανε νὰ εἰσέλθῃ πρῶτος καὶ νὰ καταστήσῃ ἄφωνον παρευθὺς τὸν τετραπόδα ἐκείνον φύλακα.

Ὁ Ναβερρὸς ἐκείνος ἦν πολυμήχανος.

Ὁ Ροβινὼ ἰσχυρίζετο ὅτι ἐπίειγεν ἡ ὑπόθεσις, διότι ἡ κυρία ἦν ἐπίτοκος, ὅτι ἐπομένως κατὰ τὸν τοκετὸν τὸ προσωπικὸν τῆς ἐπαύλειος θὰ ἠῤῥανε διὰ τῶν προσληθησο-

μένων τροφῶν καὶ θεραπειῶν, καὶ ὅτι αὐτὸς ἐπὶ τῆς θά ἐπνύζανον ἐντεῦθεν.

Ὁ Ροβινὼ ἠλπίζε νὰ μάθῃ πλείοτερα.

Συνήρασε κατὰ τινα στιγμὴν ὑποπτον βλέμμα τοῦ Ροβινὼ προκειμένου περὶ τῆς ὁμοιότητος τῆς ξανθῆς νεαρᾶς γυναικὸς πρὸς τινα ἄλλην, ἣν εἶχε γνωρίσει κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Γύψου, ἐνδομύχως δὲ ἐσχημάτισε τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη θὰ ἦτο ἡ σύζυγός του.

Ἀλλ' ὁ Ροβινὼ δὲν ἐβεβαίωσεν τὸ πρᾶγμα.

Εἶτε διότι ἀληθῶς δὲν ἀνεγνώρισε τὴν Γερμανὴν, εἶτε διότι ἔκρινε σύμφερον νὰ μὴ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν, οὐδαμῶς ἐξηγήθη πλείοτερον ἄλλ' ἐπιμόνως ἐσιώπη.

Ὁ Ροβινὼ ἐν τούτοις ἦν εἰς ἄκρον ἀνήσυχος καὶ ἀνυπόμονος.

Διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὰ βουλευτάρτα ἀναγκῶν ἐν τῇ μνήμῃ του τὰ διάφορα συμβεβηκότα τῆς ἐσπέρας.

Ἡ ἐν τῷ καπηλείῳ τοῦ «Πρασίνου Κονίκλου» συνδιάλεξις αὐτοῦ ἦνοιγεν αὐτῷ νέους ὁρίζοντας.

Αἱ φράσεις τῆς ἐπιστολῆς τῆς Γερμανῆς, ἣν ἑκατοντάκις ἀνέγνωσεν, ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην του :

« Ἀπήτησα ἀπὸ τὸν ἐραστὴν μου νὰ μὲ ἀποκρύπτῃ ἀπὸ πάντα τὰ ὄμματα.

» Μόνον τὸν ὄρον τοῦτον ἔθεσα διὰ τὴν θυσίαν μου ».

Τοῦτο ἦτο μόνον ἔγχος, ἐφ' οὗ ἡ τύχη ἐριπτεν αὐτόν· ἐν τούτοις ὅμως μέρος τοῦ σκότους τοῦ περικαλύπτοντος τὴν ὑπόθεσιν διελύετο.

Ἐνόμισεν ὅτι βλέπει, ὡς οἱ μάγοι, ἀστέρων ὁδηγόν.

Ἀπὸ τῆς εἰς Παρισίους ἐπανόδου του, μετὰ τὴν ἐν ταῖς Μεσημβριναῖς ἐπαρχίαις ἐκδρομὴν του ἐν τῷ θιάσῳ, κατοῖκε μικρὸν ὑπὸ τὴν στέγην ὀμακτικὸν πλησίον τοῦ σι-

δηροδρομικοῦ σταθμοῦ τοῦ ἀγίου Λαζάρου κατὰ τὴν ὁδὸν Πετινιέρ.

"Οτε διήλθε τὸ βουλευτάρτον, εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Πελετιέ, τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος ἐκλείει.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶχε δοθῆ τὸ αἰώνιον καὶ πάντοτε νέον ἀριστούγημα, οἱ Οὐρουό-
τοϊ.

Αἱ ἀμαξαι ἔβαινον βραδέως ἐν γραμμῇ.

Ὁ Ραβού, μὴ ἔχων τί νὰ πράξῃ, ἔστη ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ πεζοδρομίου καὶ παρετῆρει αὐτάς.

Οἱ ἵπποι ἀνυπομονοῦντες ἐπληττον τὸ λιθόστρωτον διὰ τῶν ποδῶν των.

Οἱ φανοὶ ἐφώτιζον τὴν ὁδὸν ἐπαρκῶς.

Αἴφνης ὁ Ραβού ἠσθάνθη βίαιαν ἐν τῇ καρδίᾳ συγκίνησιν.

Ἐν ὀχλήματι ἐξευγμένῳ διὰ δύο μελανῶν ἵππων ἐξαισιῶν, διὰ τῆς δεξιᾶς θυρίδος, ἧς ἡ ὕελος εἶχε καταβιβασθῆ, παρετῆρησε ξανθὴν κόμην γυναικός, ἧς οἱ ὦμοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ ἐπανωφορίου ἐκ κυανοῦ ὄλοσηρικοῦ.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἧς δὲν διέκρινε τὴν μορφήν, συνωδεύετο ὑπὸ νεανίου καλλίστης τάξεως ὡς ἐφαίνετο.

Δύο θεράπωντες, ὁ ἀμαξηλάτης δηλαδὴ καὶ ὁ θεράπων, ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἑδρας.

Ὁ Ραβού εἶδε μόνον τὴν κόμην τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἧτις τὴν κεφαλὴν ἐστήριξε ἐπὶ τοῦ ὦμου τοῦ συνοδοῦ τῆς.

Ἐν τούτοις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλεν.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ Γερμανή.

Ἡ κραυγὴ τῆς καρδίας του, ἡ ἐξέγερσις τῆς ζηλοτυπίας του ἐβεβαίουν αὐτόν.

Ἀλλὰ μόλις διείδεν αὐτὴν καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς ὄχημα διασχίσαν τὴν γραμμὴν τῶν ἀμαξῶν προέβη καὶ ἀπεμακρύνθη πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Μαγδαληνῆς.

— Εἴκοσι φράγκα σοὶ δίδω ἂν ἀκολουθήσῃς αὐτὸ τὸ ὄχημα, εἶπεν ὁ Ραβού εἰς ἀμαξηλάτην ἀγοραίας ἀμάξης σταθμευούσης πρὸ τοῦ Πλουσίου Καφείου.

— "Ἐλα δά! ὑπέλαβεν ὁ ἀμαξηλάτης παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὸν ἐνώπιόν του ξένον. Βεβαίως ἀστειρίζεται ὁ μυλόροδος.

— Δύο λευδοβίκια, ἀμαξηλάτα, σοὶ δίδω, δύο λίρας στερλίνας γρήγορα!

— Ἀδύνατον.

— Διατί;

— Θὰ σκάσω τὰ ἄλογά μου. Ἰδέτε λοιπόν.

Ὁ Ραβού ἔμεινεν ἀναυδὸς ἐνώπιον τοῦ ἀμαξηλάτου ἐκείνου, ὅστις ἤρνεϊτο νὰ κερδίσῃ πεντήκοντα φράγκα δι' ἓνα ὁρόμον καὶ ἂν ἔτι εἶδε νὰ φονεύσῃ τὸν ψωραλίον ἵππον τοῦ αὐθέντου του.

Ὁ ἀμαξηλάτης προσέθηκε:

— Ὁ βαρόνος ἔχει τὰ ταχύτερα ἄλογα τῶν Παρισίων καὶ τώρα εἶναι μακρὰν.

— Ποῖος βαρόνος;

— Ὁ κύριος τοῦ ὀχήματος, διάβολε!

— Καὶ ὀνομάζεται;

— Ἀλήθεια, εἶσθε ξένος. Φαίνεται ἀπὸ τὴν προφορὰν σας! Λοιπὸν εἶναι ὁ βαρόνος Ροζενδάλ ἑκατομμυριούχος, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω λεπτό. Ἄν ἦναι δικαίον!

Ἐπειδὴ δὲ δύο πελάται ἀνῆρχοντο ἐπὶ τῆς ἀμάξης του:

— Λυπούμαι, μυλόροδε, πῶς δὲν εἴμπορῶ

νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Ἀλλὰ κυττάζετε τὰ ἄλογά μου καὶ θὰ ἰδῆτε πῶς δὲν εἶναι δυνατά.

Ὁ Ραβού ἔδωκεν αὐτῷ δύο φράγκα.

Ἡ πληροφορία ἤξιζε τὸ ποσὸν τοῦτο.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐμάστισε δις ἐπὶ τῶν προερχόντων πλευρῶν τὸν ἵππον του καὶ ἀπῆλλθε βραδέως.

Ὁ κωμωδὸς ἔμεινε προσηλωμένος ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου ἐν ἀπελπιστικῇ στάσει.

Θὰ ἐλεγέ τις βλέπων αὐτόν μετὰ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσας ὅτι εἶχε πληγῆ ὑπὸ κεραινοῦ.

Ἐν τούτοις ἔμαθεν ὅ,τι ἐφλέγετο νὰ γνωρίσῃ.

Ἡ τύχη λοιπὸν τῷ ἐμάνθανε τέλος τὸ μυστικόν, ὅπερ εἰς μάτην πρὸ ἐνός ἔτους ἀνεζήτει.

Ἄλλ' ἡ ἰσχὺς τοῦ βαρόνου ἐνέπνεεν αὐτῷ τρόμον, ἐνῶ ἡ θεὰ αὐτοῦ τῷ ἀπεκάλυπτε καὶ ἄλλα προσόντα πλὴν τοῦ πλοῦτου.

Οὐδέποτε τοιοῦτο ἀδυναμίας αἴσθημα εἶχε καταλάβει αὐτόν.

Τέλος καταβαλὼν προσπάθειαν ἐκινήθη ἀπὸ τῆς θέσεώς του μετὰ λυσσώδη ὀργὴν ἐν τῇ ψυχῇ.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐξεδύθη καὶ κατεκλίθη ἐπὶ τῆς ἀθλίας αὐτοῦ κλίνης· ἀλλὰ δὲν ἐκοιμήθη.

ΙΔ'

Ὁ Ροβινὼ ὀρθῶς ἐμάντευσε.

Κατὰ τάς εἰς Βουλῶν ἑκδρομάς του περιφερόμενος περὶ τὴν ἑπαυλὴν τῶν πυργίσκων καὶ ἀναρριχώμενος ἐπὶ τῶν περιτειχισμάτων αὐτῆς, παρατηρῶν ἑταστικῶς δεξιὰ καὶ ἀριστερά, βλέπων διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων τὰ βαρύτερα καταπετάσματα καὶ τὰ πολυτελῆ ἐπιπλά, ἠγνόησεν ὅτι ἡ οἰκοδέσποινα πολλὰ θὰ εἶχε πλούτη, ἰκανὰνὰ ἐμβάλωσιν αὐτόν εἰς πειρασμόν.

Ἄλλως τε τί θὰ διεκινδύνευεν;

Εἰς ποίαν χειροτέραν θέσιν ἐκείνης εἰς ἣν διετέλει ἠδύνατο νὰ περιέλθῃ;

Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν Γερμανήν.

Ἄλλ' ἂν τοῦτο ἔλεγε τῷ Ραβού θὰ διεκινδύνευε τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Τὴν ἐπιούσαν κατὰ τὴν ἐξέγερσιν αὐτοῦ, ζαλισμένος ἔτι ἐκ τῆς εὐωχίας, μετενόει ἤδη ὅτι πολὺ ὠμίλησε.

Διανοήθη λοιπὸν νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐκτέλεσιν.

Ἀφ' ἧς εἶδε τὴν πυργοδέσποιναν περιπατοῦσαν σχεδὸν πάντοτε μόνην καὶ σκεπτικὴν ἐν τῷ ἠνθισμένῳ καὶ καταφύτῳ ἄλσει, ὑπενόησε τὸ μυστήριον τοῦ βίου τῆς.

Ἦτο λατρευτὴ ἐρωμένη, ἣν ἑκατομμυριούχος τις, μὴ ὀπισθοδρομῶν ἐνώπιον οὐδεμιᾶς φαντασιοπληξίας, ἐνέκλεισεν ἐν τῷ παραδείσῳ ἐκείνῳ, ἔνθα παρείχεν αὐτῇ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ τὴν καταστήσῃ ἐπιλήσιμονα τῆς μονώσεως αὐτῆς.

Ἄληθῶς ὁ Μάξιμος, οὐτινος ἡ καρδία ἔτεινε νὰ σκληρυνθῇ καὶ ὅστις ἀπὸ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ πατρός του ἐφέρετο νὰ μισήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην, εὕρισκεν ἐ-

κεῖ, πλησίον τῆς Γερμανῆς, καταφύγιον ἀπὸ τῶν κατεχόντων αὐτῶν ὀλεθρίων παθῶν.

Ἠγάπα ὄντως τὴν γυναῖκα ἐκείνην.

Ἡ τρυφερά καὶ ἠδέϊα χάρις τῆς Γερμανῆς εἶχε νικήσει καὶ ὑποδουλώσει αὐτόν.

Ὅτε ἀπὸ τοῦ προσκηνίου αὐτοῦ θεωρεῖου, κατὰ τὴν συναυλίαν τοῦ Ρουβινσταίν, παρετῆρει διὰ τῆς διόπτρας τὴν μικρὰν ἐκείνην ἀστὴν, ταπεινὴν καὶ ὠχρὰν, μετὰ τὴν πενιχρὰν περιβολήν, ἄνευ κοσμημάτων, εἰσνεὶ ἐν ἐκλείψει ἐν μέσῳ τόσων πολυτελῶν περιβολῶν καὶ ἀδαμάντων, κατεπλάγη διὰ τὴν ἐκφρασίαν τῆς μορφῆς τῆς.

Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, οἱ τόσῳ τρυφεροί, οὔτινες μακρόθεν ἔβλεπον αὐτόν, ἐνέπνευσαν αὐτῷ οὐχὶ ἀληθὲς πάθος, ἀλλὰ περιέργειαν ἐξ ἐκείνων, πρὸ τῶν ὁποίων δὲν ἠδύνατο νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, αὐτὸς ὁ εἰθισμένος νὰ βλέπῃ τόσας γυναῖκας ἀποβλεπούσας εἰς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ καὶ ὑποκυπτούσας αὐτῷ.

Ἠχθη λοιπὸν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ψυχραιμίας μὴ ὑπολογίζων τί ἠδύνατο νὰ δαπανήσῃ.

Τί ἦτο τὸ χρῆμα δι' αὐτόν; Τί θὰ ἐκόστιζεν αὐτῷ νὰ καταστήσῃ πλουσίαν μίαν γυναῖκα καὶ εἶτα νὰ εἶπῃ αὐτῇ:

— Δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον, ἀλλ' ἐφάνην γενναϊόρρων καὶ σέ μετεχειρίσθη βασιλικῶς!

Βραδύτερον τὰ θέλητρα τῆς Γερμανῆς, ἡ ἐξοχος αὐτῆς χάρις καὶ ἡ τρυφερά ὑποταγή, ἦν πρὸς αὐτὸν ἐδείκνυε, τὸν ὑπεδουλώσαν καὶ κατέστησαν δύσρηκτον τὸν δεσμὸν, ὅστις τόσον χαλαρῶς ἐν ἀρχῇ ἦν αὐτούς.

Ὁ βαρόνος εὗρεν ἐν τῇ ἐρωμένῃ του τὸ ἄκρον ἄκρον τῶν ἀπολαύσεων, βαθμηδὸν δὲ κατελήθη δι' αὐτὴν ὑπὸ ἐρωτος παραφόρου, ἐπιβλητικοῦ, τυραννικοῦ.

Ἐξ μῆνας μετὰ τὴν ἐνωσίαν των, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ζήσῃ ἄνευ τῆς Γερμανῆς, μίαν δὲ μόνην εἶχε φροντίδα: νὰ περιποιηταί εἰς ἄκρον αὐτὴν, νὰ τῇ παρέχῃ πᾶσαν πριγκηπικὴν πολυτέλειαν καὶ νὰ ἐφευρίσκῃ ἀνά πᾶσαν στιγμὴν νέας ἀποδείξεις ὀλονέν αὐξούσης τρυφερότητος.

Καθ' ἐκάστην πρωΐαν μετέβαινεν ἐν τῷ γραφείῳ του κατὰ τὴν λεωφόρον Ἀντέν ἐνθα ἔμεινε μέχρι τῆς ὥρας τοῦ προγεύματος, ἐδέχτο τοὺς αἰτητάς καὶ ἤκουεν αὐτοὺς μεθ' ὑπομονῆς ἀγνώστου ἕως τότε παρὰ τοῖς Ροζενδάλ.

Σπανίως συνέβαινε νὰ μὴ ἐξέλθῃ τις τοῦ γραφείου ἐκείνου, νῦ χαριστημένος ἂν μὴ δι' εὐνοϊκῆς ἀπαντήσεως, τοῦλάχιστον διὰ καλοκαγαθου καὶ εὐγενοῦς ἀρνήσεως.

Τί λοιπὸν μετέβαλε τοὺς Ροζενδάλ;

Αὐτοὶ οἱ εἰσνεὶ ἄγριοι καὶ ἀπροσπέλαστοι βαρόνοι, οἱ τόσον ἄλλοτε καταφρονητικοί, ἐγένοντο αἴφνης ἠδέεις καὶ ἡμεροὶ ὡς περιστεραὶ.

Ἡ Γερμανὴ εἶχε κατορθώσει τὸ θαῦμα τοῦτο, ἀπίθανον ὡς τόσα ἄλλα.

Μετὰ τὸ Χρηματιστήριον ὁ βαρόνος ἀνῆρχετο ἐπὶ τοῦ ὀχήματος, ὅπερ ὠδήγει πρὸς ἀμαξηλάτης.

Εἰς εἴκοσι λεπτά διέτρεχε τὴν ἀπὸ τῆς λεωφόρου Ἀντέν μέχρι τῆς Βουλῶνης ἀπόστασιν.

Ἡ κιγκλιωτὴ θύρα ἠνοίγετο ἅμα τῷ κρότῳ τῆς ἀμάξης ὡς εἰ ἦτο ἐμφυχος.

Ἐκλείετο ὀπίσθεν τοῦ ὀχήματος, τότε δὲ ὁ Μάξιμος ἐξέλειπον ἐκ τοῦ κόσμου διὰ τινὰς ὥρας.

Συνωμιλῶν δὲ μετὰ πολλῆς περιπαθείας μετὰ τῆς ἐρωμένης του οὐδέποτε ἔφερε τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ παρελθόντος αὐτῆς.

Ἀπέφευγε μετὰ πολλῆς δεξιότητος ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ὑπομνήσῃ αὐτῇ τοὺς χρόνους ἐκείνους, οὗς ἤθελε ν' ἀπαλείψῃ ἐκ τοῦ βίου τῆς.

Ἡ Γερμανὴ δὲν εἶχε λησμονήσει μὲν τὸν μετὰ τοῦ συζύγου τῆς σύνδεσμον, ἀλλὰ μόλις ἐνεθυμῆτο αὐτόν, διότι ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀποθάνει καὶ ἀνέζησεν ἐν ἐτέρᾳ ὑπερφυσικῇ ζωῇ, τὸσφ τὰ συμβαίνοντα αὐτῇ τῇ ἐφαίνοντο φαντασιώδη.

Ἐνίοτε ἀνεμιμνήσκετο τοῦ Ραβού, ἀλλ' ὡς ἐν ὄνειρῳ. Ἐν τούτοις δὲν ἐμίσει αὐτόν. Ἄπαγε.

Διατί ἄλλως τε νὰ μνησικακῇ κατὰ τοῦ εὐθύμου καὶ χαρίεντος ἐκείνου ἀνθρώπου, ὅστις τόσον γλυκὺς ἦν δι' αὐτήν;

Ἄν ἡ Γερμανὴ ἠδύνατο, θὰ τὸν καθίστα κοινωνόν τῆς ἀπείρου εὐδαιμονίας τῆς, ἣτις ὡς βροχὴ ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς ξανθῆς αὐτῆς κεφαλῆς.

Ἡμέραν τινὰ μάλιστα ἐσκέφθη νὰ τῷ ἀποστείλῃ, ὡς μυστηριώδη ἀνάμνησιν, μέρος ἐκ τῶν χρημάτων, ἅτινα ὁ ἐραστής αὐτῆς ἔθετεν εἰς τὴν διάθεσίν τῆς.

Τότε ἔστειλε μυστικῶς εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Γύψου τὴν ἐμπειστημένην αὐτῇ θλακμηπόλον, ἧς εἶχε κατακτήσει τὴν εἰλικρινῆ φιλίαν.

Ἡ ἀρχαία τροφὸς τοῦ βαρόνου ἐξεπλήρωσεν εὐφύως τὴν ἀποστολὴν τῆς, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ κυο Βωκελέ, ὅστις ἠγνοεῖ ποῦ εὕρισκετο ὁ Ραβού.

Ὁ Ραβού, ἄλλως τε, μετὰ φρίκης θ' ἀπέκρουε πᾶσαν προσφορὰν.

Ἡ Γερμανὴ λοιπὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ἀγαθὰς αὐτῆς προθέσεις.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Καὶ τῷ ἐδείκνυε τὰ ὑπὸ τῆς πάχνης μεμαρμαμένα ἄνθη, ἅτινα ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν κλαδῶν των.

— ὦ! ναί, εἶπεν ὁ Ἀδριανὸς ἀφρημένος, τὰ ἄνθη μίαν ἔχουσιν ἐποχὴν καὶ ἡ ζωὴ των παρέρχεται μετὰ τὴν πάροδον τῆς ἐποχῆς των!

— Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθῃ ὁ χειμῶν, τότε δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον ἄνθη, τὰ ὅποια θὰ ἦναι τότε ὡς αὐτὰ θ' ἀποθάνουν καὶ αἱ χρυσαλλίδες μου, τὰ ἀγαπητὰ μου πετηνὰ θ' ἀποδιωχθῶν ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ θὰ ὑπάγουν εἰς εὐηλίους τόπους, ἡμεῖς δὲ δὲν θὰ

ἠμπορῶμεν νὰ περιπατῶμεν ὑπὸ τὰς δένδροστοιχίας. Δὲν ἀγαπῶ τὸν χειμῶνα, Ἀδριανέ.

— Πλησίον σου, Χρυσουγῇ, ὅλαι αἱ ἐποχαὶ τοῦ ἔτους εἶναι ὠραῖαι, πάντοτε δὲ ἀναπνέει τις τὰς εὐωδίας τοῦ ἔαρος.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπροξένησαν πρὸς τὴν νεάνιδα νέαν συγκίνησιν, διότι τὸ πρῶτον ὁ Ἀδριανὸς εἶδεν ὅτι αἱ παρειαὶ αὐτῆς ἐγένοντο ἐρυθραί.

Ἐπὶ στιγμὴν ἡ Χρυσουγῇ διετέλεσε σκεπτομένη, ὡς εἰ μυστηριώδη ἤκουε φωνήν, εἶτα παρετήρησε τὸν μαρκήσιον μετ' ἀνεμνηνέτου ἐκφράσεως καὶ ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως.

Μετὰ λεπτὴν βροχὴν καταπεσοῦσαν τῇ πρωΐᾳ, ὁ οὐρανὸς ἐγένετο πάλιν αἴθριος ὁ ἀήρ δὲν ἦτο ψυχρὸς καὶ ἡ ἐσπέρα ἦν ὑπόθερμος, ὡς ἐν καιρῷ θέρους. Οἱ νέοι ἔμεινον ἐν τῷ κήπῳ, καὶ ἐπειδὴ αἱ ὠραι παρήρχοντο ταχύτερον, ἢ ὅσον κατὰ τὰς προτέρας ἡμέρας, ἐράνησαν ὅτι ἐξεπλάγησαν ἰδόντες ἐπελθοῦσαν τὴν νύκτα.

— Ἀπὸ τῶρα ἐνύκτωσεν! ὑπέλαβεν ἡ Χρυσουγῇ. Ἄ! ἐμίκρυναν αἱ ἡμέραι.

— Ἀληθῶς, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανός, πρέπει ν' ἀπέλθω.

— Ὅχι ἀκόμη.

— Ἦλθεν ἡ στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μου.

— Ὅχι, ὄχι μείνε ἀκόμη.

— Τὸ θέλεις;

— Ναί.

Καὶ ἐπορεύθησαν νὰ καθήσωσιν ὑπὸ τὸ αἰγόκλημα παρὰ τὴν λεπτοκαρυάν, τὸ προτιμότερον μέρος τοῦ κήπου εἰς τὴν νεάνιδα. Ἐνῶ δὲ συνδιέλεγοντο, ἡ σκοτία περὶξ αὐτῶν ἠῤῥξαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ οὐδὲ τὸν βηματισμὸν ἵππου καὶ τὸν θόρυβον τῶν τροχῶν ἀμάξης ἤκουσαν.

Μετὰ μικρὸν ἐνόησεν ἡ Χρυσουγῇ ὅτι ἡ ὑπέρτρια δὲν εὕρισκετο πλησίον αὐτῶν.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ Φραγκίσκη; ὑπέλαβεν.

— Βεβαίως μὰς ἀφῆκεν, εἶπεν ὁ Ἀδριανός. Ἡ νύξ ἐπῆλθε καὶ πρέπει ν' ἀναχωρήσω.

Ἡ Χρυσουγῇ ἐστέναξεν.

— Ἀγαπητὴ Χρυσουγῇ, ἐψιθύρισε.

Καὶ συνέθλιψεν αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονας αὐτοῦ. Ἡ κεφαλὴ τῆς νεάνιδος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του· τὸ στήθος αὐτῆς συνεστάλη καὶ ἔτρεμε σύσσωμος ἤκουε τοὺς παλμούς τῆς καρδίας τῆς. Ὁ νέος ἔκυψεν ἐν' ἀσπασθῇ τὸ μέτωπον τῆς κόρης, ἡ Χρυσουγῇ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ χεῖλη αὐτῶν συννητήθησαν.

— Χρυσουγῇ, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ! ἐψιθύρισε ὁ νέος.

Τότε ἐνεφανίσθη ἡ ἄφρωνος γυνὴ μετ' ὀφθαλμούς ἀπαστράπτοντας καὶ μετ' ἐμειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη σπασμωδικόν.

Ὁ μαρκήσιος ἠγέρθη, ἡ δὲ ἄφρωνος ἔτεινε τὴν χεῖρα, διατάσσουσα αὐτόν ν' ἀναχωρήσῃ. Ὁ νέος περιέβαλλε διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Χρυσουγῇ, ἣτις ἔμεινε καθημένη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Φεύγεις; τῷ εἶπεν ἡ νεάνις.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἐς αὐρίον.

Ἡ Χρυσουγῇ ἠθέλησε νὰ τὸν συνοδεύσῃ κατὰ τὸ σύνθηρες, ἀλλ' ἡ ἄφρωνος ἠμπούεισεν αὐτὴν, ὀραξαμένη τοῦ βραχίονός τῆς βιαίως.

— Τί ἔχεις λοιπὸν, Φραγκίσκη; εἶπεν ἡ Χρυσουγῇ.

Ἡ ἄφρωνος ἀφῆκε γρυλλισμὸν καὶ ἐζήτησε νὰ σύρῃ τὴν νέαν πρὸς τὴν οἰκίαν.

— Ἄφες με, ἄφες με! ἀνέκραξεν ἡ Χρυσουγῇ.

Καὶ δι' ἀποτόμου κινήσεως διέφυγε τὰς χεῖρας τῆς.

Ὁ μαρκήσιος ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν, ἣτις ἦτο ἀνοικτὴ, μόλις ὅμως διέβη τὸν ὁδόν, στιβαρὰ χεῖρ τὸν ἤρπασεν ἐκ τοῦ ὤμου.

ΚΘ'.

Ἡ θύρα τοῦ κήπου.

Ὁ μαρκήσιος ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ τρόμου.

— Σιωπὴ! τῷ εἶπεν ὑπόκωφος φωνὴ εἰς τὸ οὖς.

Ἰδρῶς πολὺς περιέρρευσε ἐκ τοῦ μετώπου τοῦ νέου.

— Σοὶ ἀπαγορεύω νὰ ὁμιλήσῃς, ἐπανέλαβεν ἡ φωνή, ἄλλως...

Ὁ μαρκήσιος ἠσθάνθη τὸν σωλῆνα πολυκρότου ἐπὶ τοῦ στήθους, ἀλλὰ συνῆλθεν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ τρόμου, διότι ἀνεγνώρισεν ὅτι ὁ ἀπειλῶν αὐτόν ἦτο ὁ πατήρ τῆς Χρυσουγῆς.

— Νομίζω ὅτι δὲν θέλετε νὰ με δολοφονήσετε; ἀνταπήνησεν.

— Δὲν δολοφονοῦν ἀνανδρὸν, εἶπεν ὁ γέρον, συντρίβουν τὴν κεφαλὴν του ὡς ἐρπετοῦ.

— Ὅμιλεῖτε τραχέως, κύριε, ἀνταπήνησεν ὁ νέος μετ' ἀξιοπρεπείας, ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον δὲν θὰ συνεχώρουν εἰς ἄλλον, δέχομαι παρὰ τοῦ πατρός τῆς ἀεσποινίδος Χρυσουγῆς.

— Ἄ! με γνωρίζεις;

— Δὲν σὰς γνωρίζω, κύριε, ἤξεύρω μόνον ὅτι εἶσθε ὁ κύριος ἐνταῦθα, ἀλλὰ δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ με κρατῆτε τοιουτοτρόπως, διότι δὲν σκέπτομαι νὰ φύγω, θέλω μάλιστα νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι δὲν εἶμαι ἀγενής· ἐάν θέλετε νὰ μ' ἐρωτήσετε, εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἀποκριθῶ.

Ὁ βραχίον τοῦ γέροντος κατέπεσεν, οὗτος δ' ἐπανάλαβε μετ' ὀλιγωτέρας παραφορᾶς:

— Διατί εἰσῆλθες ἐδῶ;

— Ἀπλὴ περιέργεια με ὠδήγησε κατὰ πρῶτον ἐδῶ καὶ εἶτα ἄλλο αἶσθημα.

— Εἰς ἀγνωστος, ἐξερχόμενος κρυφίως οἰκίας τινὸς ἐν ὧρα νυκτός, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κλέπτης.

— Ἡ ὡς ἐραστής, ἀνταπήνησεν ὁ νέος.

— Ἄ! τὸν ἄθλιον, τὸ ὁμολογεῖ, ἀνεφώνησεν ὁ πατήρ τῆς Χρυσουγῆς, ὑπὸ νέας καταληθῆεις παραφορᾶς.

— Δὲν πιστεύω ὅτι διέπραξα ἐγκλημα, εἶπεν ὁ Ἀδριανός.

— Εἶναι ἀτιμία νὰ μένη τις πλησίον κόρης ἀθώας καὶ ἀπροστατεῦτου ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ πατρός αὐτῆς, μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ τὴν ἐξαπατήσῃ. Εἶναι ἐγκλημα, ἐννοεῖς; εἶναι ἐγκλημα!